

நிருபங்கள் ஓர் அறிமுகம்

(நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளப்படி "Cor Pauli – Cor Christi" சின்னப்பரின் இருதயம் - கிறீஸ்துவின் இருதயமாக இருக்கிறது. கிறீஸ்துவை முழுமையாக அறிந்துகொள்ள முதலில் அர்ச். சின்னப்பரை அறிய வேண்டும். ஈபன்னப்பரின் இருதயத்தை – அவரது சிந்தனைகளை அறிய வேண்டுமானால் அவரது நிருபங்களை நாம் வாசிக்க வேண்டும். இக்கட்டுரையில் அவரது (அனைத்து) 14 நிருபங்களைப்பற்றிய சுருக்கமான அறிமுகக் குறிப்புகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இவை அர்ச். சின்னப்பரின் நிருபங்களை நன்கு புரிந்துகொள்ள நமக்கு உதவுமென்பது திண்ணம் - ஆசிரியர்.)

உரோமருக்கு எழுதிய நிருபம் (கி.பி.58)

கர்த்தர் மனுஷாவதாரமான 58-ம் வருடத்தில் அர்ச். சின்னப்பர் கிரேசியா நாட்டின் தலைநகரமாகிய கொரிந்து நகரத்திலிருந்து இந்த நிருபத்தை எழுதினார். இதை எழுதின முகாந்தரம் என்னவென்றால், அக்காலத்திலே உரோமாபுரியிலிருந்த புதுக் கிறீஸ்தவர்களுக்குள்ளே சிலர் அஞ்ஞானத்திலுமிருந்து மனந்திரும்பினவர்களாய் இருந்தார்கள். அப்படியிருக்க, யூதர்கள் தாங்களுக்கே கிறீஸ்துநாதர் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டாரென்றும், அந்த இரட்சகர் தங்கள் கோத்திரத்தில் பிறந்தவரென்றும் தங்களைக் கொண்டாடி, அஞ்ஞானத்திலிருந்து மனந்திரும்பியவர்களைப் புறக்கணித்து வந்தார்கள். இவர்களோவென்றால், யூதர்கள் அநியாயமாய் சேசுநாதரைச் சிலுவையிலே அறைந்து கொன்றதினாலே, சர்வேசுரன் அந்த யூதர்களைத் தள்ளி, தங்களைத் தெரிந்துகொண்டாரென்று தங்களைப் பாராட்டிப் பேசுவார்கள்.

ஆகையால் அந்தச் சபையாருக்குள் வாக்குவாதமும், அந்நியோந்நிய சமாதானத்துக்கு விரோதமான பொறாமையும், பொல்லாங்கும் விளைந்து கொண்டுவந்ததை அர்ச். சின்னப்பர் அறிந்து இருதிறத்தாருடைய சடுத்தத்தையும் அடக்கும் பொருட்டு, யூதர்கள் மோயீசனுடைய வேதப்பிரமாணத்தை அநுசரியாததினாலே, அது அவர்களுக்குப் பிரயோசனமில்லாத இருந்ததென்றும், அதனால் அவர்கள் அதிகக் குற்றவாளிகளாய்ப் போனார்களென்றும், அஞ்ஞானிகளோவெனில் தங்களைப் படைத்த சர்வேசுரனைத் தற்சபாவமாய்

அறிந்திருந்தும், அவரை வணங்கி ஆராதிக்காததினாலே அவர்களும் குற்றவாளிகள்தானென்றும், ஆகையால் இருதிறத்தாரும் சுவிசேஷத்துக்கு அழைக்கப்பட்டதினால் வீம்பு பாராட்டுவதற்கு முகாந்தரமில்லை என்றும், சேசு நாதர் தமது விலைமதியாத திரு இரத்தத்தினாலே உலகத்தை இரட்சித்துச் சகலரையும் இலவசமாய் அழைக்கிறாரென்று விளக்கிக்காட்டும்படி இந்த நிருபத்தை எழுதினார்.

கொரிந்தியருக்கு எழுதிய முதல் நிருபம் (கி.பி. 57)

கொரிந்து நகரமானது கிரேசியா இராச்சியத்தின் தென்பாகமாகிய அக்காயா நாட்டின் தலைநகர் பட்டணமாம். அப்பட்டணத்தார் அக்காலத்தில் மிகுந்த செல்வமும், கல்வியறிவும் உள்ளவர்கள். அப்போஸ்தலர் நடபடி 18-ம் அதிகாரத்தில் கண்டிருக்கிறபடி அர்ச். சின்னப்பர் அந்நகருக்கு வந்து, அதிலே வாழ்ந்த ஒன்றரை வருடத்துக்குள்ளே அநேகருக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார். பின்பு அவ்விடத்தைவிட்டுச் சின்ன ஆசியாவிலுள்ள பிரதான பட்டணமாகிய எபேசுக்கு வந்து, மூன்று வருடமளவும் அங்கே சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தார். அவ்விடத்திலிருக்கையில் கர்த்தர் அவதாரமான 57-ம் வருடத்திலே இந்த முதல் நிருபத்தை எழுதினார்.

இதை எழுதுவதற்கு உண்டான காரணம் ஏதென்றால், கொரிந்து நகரத்தாரிடத்தில் முன்னிருந்த பக்தி விசுவாசமும், புண்ணிய ஒழுக்கமும் கொஞ்சம் குறைந்துபோனதையும், அவர்கள் தங்கள் போதகர்மட்டில் ஒருவரோடொருவர் வீணான தர்க்கஞ் செய்து கொண்டிருந்ததையும், அவர்களுக்குள் ஒருவன் யாவரும் அறிய துர்மார்க்கமாய் நடந்ததையும் அவர் கேள்விப்பட்டிருந்தார். மேலும் விவாகத்தையும், கன்னிமையுங் குறித்தும், விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்டவைகள், பெண்பிள்ளைகள் கோவிலில் இருக்க வேண்டிய விதம், திவ்விய நற்கருணை, இஸ்பீரித்துசாந்துவின் வரங்கள், மரித்தோருடைய உத்தானம் ஆகிய இவைகளைக்குறித்தும் பற்பல விஷயங்களை அறியும்படி அந்தச் சபையார் அவரிடத்தில் எழுதிக் கேட்டிருந்தார்கள். அவைகளுக்கு பதில் சொல்லும்படி இந்த நிருபத்தை எழுதினார்.

கொரிந்தியருக்கு எழுதிய 2-ம் நிருபம் (கி.பி.57)

அர்ச். சின்னப்பர் கொரிந்தியருக்கு எழுதின முதல் நிருபத்திலே கண்டித்த குறைகளையெல்லாம் அவர்கள் மிகுந்த பயத்தோடும் ஜாக்கிரதையோடும் நீக்கிப் பரிகரித்து, அதிக நல்லவர்களானார். ஆகையால் இந்த இரண்டாம் நிருபத்தில் அவர்களைக் கொண்டாடுகிறாரொழிய, அவர்களை நோக்கி அதிகக் கண்டிப்புள்ள வார்த்தைகளை இதிலே பிரயோகிக்கக் காணோம். ஆனால் முதல் நிருபத்திலே கண்டிப்படியே அந்தச் சபையோருக்குள் உண்டான பிரிவினைகளுக்கும் வாக்குவாதங்களுக்கு காரணமாயிருந்த போதகர்களுக்குள்ளே சிலர் அந்த நிருபத்தினாலே மனக்குரோதங்கொண்டு, அர்ச். சின்னப்பர் பேரில் பொறாமையடைந்து அவரை நிந்திக்கவும், அவர் அப்போஸ்தலர் அல்லவென்றும், தூரத்திலே தைரியங் காண்பித்தாலும், சமீபத்தில் வரும்போது கோழைத்தனமுள்ளவரென்றும், இவை முதலான குறைகளை அவர் பேரில் சொல்லவும் ஏற்பட்டிருந்தார்கள். ஆகையால், இந்த நிருபத்திலே அர்ச். சின்னப்பர் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய ஆங்காரத்தைத் தணித்து, தம்முடைய அப்போஸ்தலத்துவத்தை மேன்மைப்படுத்துகிறார். மக்கேதோனியா நாட்டின் தலைமைப்பட்டணமாகிய பிலிப்பி நகரிலிருந்து கர்த்தர் மனுஷாவதாரமான 57-ம் ஆண்டில் இதை எழுதினார்.

கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபம் (கி.பி.55)

கலாத்திய தேசமானது சின்ன ஆசியாவின வடபுறத்திலிருந்த தேசமாம். அதிலே அர்ச். சின்னப்பர் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்து, புறஜாதியாரில் அநேகருக்கு ஞானஸ்நானங்கொடுத்து, அநேக சபைகளை ஏற்படுத்தியிருந்தார். அந்தச் சபையார்கள் மனந்திரும்பின துவக்கத்திலே வெகு பக்தி சுறுசுறுப்புள்ளவர்களாயிருந்து, வேதத்திற்காக அநேக துன்பதுரிதங்களை மிகுந்த தைரியத்தோடே பட்டு அநுபவித்தார்கள்.

ஆனால், அர்ச். சின்னப்பர் அவர்களைவிட்டு அப்பாலே போனபின், முன் யூதர்களாயிருந்து மனந்திரும்பின சிலர் அவர்களிடத்திலே நுழைந்து, சுவிசேஷத்தோடே கூடப் பழைய ஏற்பாட்டில் கற்பிக்கப்பட்ட விருத்தசேதன முதலான சடங்குகளையும் அநுசரிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி, அவர்களை

மிகவும் கலக்கினதுந்தவிர, அவர்களுக்குச் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்த அர்ச். சின்னப்பர் அப்போஸ்தலருடைய சீஷனேயன்றி அப்போஸ்தலரல்ல என்றும், அப்போஸ்தலர்கள் போதிக்கிறபடி அவர் போதிக்கிறதில்லை என்றும், பலவிதமாய் அவர் பேரில் குறைபேசினதினாலே அச்சபையார் அந்தக் கள்ளப்போதகர்களுடைய பேச்சை நம்பி, விருத்தசேதன முதலான பழைய ஏற்பாட்டின் சடங்குகளை அநுசரிக்கத் துவக்கியிருந்தார்கள்.

அர்ச். சின்னப்பர் இவைகளையெல்லாம் கேள்விப்பட்டு, அவர்களை மறுபடியும் சுவிசேஷத்தின் நன்னெறியிலே திருப்பத்தக்கதாகக் கர்த்தர் அவதாரத்துக்குப் பின் சுமார் 55-ம் வருடத்தில் எபேசு நகரத்திலிருந்து இந்த நிருபத்தை எழுதி, அந்தக் கள்ளப்போதகர்களுடைய பொய்ப் போதகங்களை மிகுந்த திறமையோடு மறுத்து, தாம் மற்ற அப்போஸ்தலர்களிலும் அற்பமல்லவென்று ஒப்பிக்கிறார். பின்னும் பழைய ஏற்பாட்டின் சடங்குகள் ஈடேற்றத்துக்கு அவசியமும், பிரயோசனமும் உள்ளவைகளல்லவென்று பற்பல வேத உதாரணங்களால் ஒப்பிவித்து, நல்லொழுக்கத்துக்கடுத்த சில புத்திமதிகளையுஞ் சொல்லி நிருபத்தை முடிக்கிறார். இந்த நிருபம் உரோமாபுரியாருக்கு எழுதிய நிருபத்துக்கு ஒப்பாகவும், அதன் சுருக்கம்போலவும் இருக்கிறது.

எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபம் (கி.பி.66)

எபேசு நகரமானது சின்ன ஆசியாவின் பிரதான பட்டணமாம். கர்த்தர் அவதாரத்தின் 66-ம் ஆண்டில் அர்ச். சின்னப்பர் உரோமாபுரியில் சிறையிலிருக்கும்போது எபேசியருக்கு இந்த நிருபத்தை எழுதினார். மூன்று வருடமளவும் இரவும் பகலுமாக அவர் மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டு ஏற்படுத்திய இந்தச் சபையை விசுவாசத்தில் உறுதிப்படுத்தவும், சேசு கிறீஸ்துநாதரைப் பற்றிய உன்னதமான தேவ இரகசியங்களின் அறிவில் அவர்கள் தேறவும் வேண்டுமென்று இதை எழுதினார். ஆகையால் அவர் எழுதிய மற்ற நிருபங்களைப் பார்க்கிலும் இந்த நிருபம் அதிக சிறந்த வாக்கியங்களும், உயர்ந்த அர்த்தங்களும் உள்ளதுமாய் மனிதருடைய வாக்குக்கெட்டாததும் சம்மனசுகளுக்குரியதுமாய் இருக்கின்றது. முதல் மூன்று அதிகாரங்களில் நித்திய அழைத்தலையும், சேசுநாதருடைய மரணத்தினால் உண்டாகிய

இரட்சண்யத்தையும், புறஜாதியாருடைய அழைத்தலையும்,
புறஜாதியார்களுக்காக விசேஷமாய்த் தாம் அப்போஸ்தலராக
ஏற்படுத்தப்பட்டிக்கிறதையும், மற்ற மூன்று அதிகாரங்களில் அவனவன் தன்தன்
அந்தஸ்தில் அநுசரிக்க வேண்டிய பிரதான புண்ணிய ஒழுக்கங்களையுங்
குறித்துப் பேசுகிறார்.

பிலிப்பியருக்கு எழுதிய நிருபம் (கி.பி.62)

பிலிப்பி நகரமானது மக்கேதோனியா நாட்டில் உரோமையர்
குடியேறியிருந்த பாகத்துக்குப் பிரதான பட்டணமாம். அர்ச். சின்னப்பர் அந்தப்
பட்டணத்தாருக்குச் சுவிசேஷத்தை முதலாவது பிரசங்கித்ததைப் பற்றி
அப்போஸ்தலர் நடபடி 16-ம் அதிகாரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அந்தப் புதுச்
சபையார் எப்போதும் மிகவும் பக்தியுள்ளவர்களுமாய், அர்ச். சின்னப்பர் பேரில்
மிகுந்த பற்றுதலுள்ளவர்களுமாய் இருந்ததுந்தவிர, அவர் எங்கே
போயிருந்தாலும் அவருடைய செலவுக்கு வேண்டியதை அனுப்புவார்கள்.
அப்.நடபடி.27-ம், 28-ம் அதிகாரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது போல், அவர்
முதல்விசை உரோமாபுரிக்குச் சேவகர்களால் கொண்டுபோகப்பட்டபோது
அவருக்குச் சம்பவித்ததை அறியவும், அவருடைய செலவுக்குச் சில
பணங்களைக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கவும், தங்கள் மேற்றிராணியாராகிய
எப்பாப்புரோதீத்து என்பவரை அனுப்பினார்கள். அவர் அங்கே சேர்ந்து சிலநாள்
அர்ச். சின்னப்பரோடே கூட இருக்கும்போது, கர்த்தர் அவதாரம் 62-ம் வருடத்தில்
அர்ச். சின்னப்பர் தமது சிறையிலிருந்தே இந்த நிருபத்தை எழுதி, அவர் கையில்
கொடுத்து, அவரைத் திரும்பி அனுப்பவித்தார். இந்த நிருபத்தில் அர்ச். சின்னப்பர்
மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு பிலிப்பியரை வாழ்த்தி, விசுவாசத்திலும் தர்மக்
கிரிகைகளிலும் அவர்கள் நிலைக் கொண்டார்களென்று அவர்களைப் புகழ்ந்து,
அவர்கள் கிறீஸ்துநாதரைப் பற்றிப் படுகிற துன்பங்களில் அவர்களுக்கு ஆறுதல்
சொல்லி, எப்போதும் சுவிசேஷத்துக்குத் தகுதியான நடத்தையும், துன்பங்களில்
தேரியமுங் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும், அந்நியோந்நிய சிநேகத்திலும்,
சமாதானத்திலும் நிலைபெற்று, தங்களிடத்தில் வருகிற கள்ளப்
போதகங்களுக்குக் காதுகொடாமல், அஞ்ஞானத்தின் நடுவில் மெய்யான சுடராக
நின்று விளங்க வேண்டுமென்றும் புத்திசொல்லுகிறார்.

கொலோசியருக்கு எழுதிய நிருபம் (கி.பி.62)

கொலோசா என்கிற பட்டணம் பிரிஜியா நாட்டின் பிரதான பட்டணமாம். அர்ச். சின்னப்பர் அந்தச் சபையாருக்கு தாமே வேதத்தைப் போதியாமல், எப்பாப்புராஸ் என்பவரை அவர்களுக்கு மேற்றிராணியராக அனுப்பி, அவர் மூலமாய்ச் சுவிசேஷத்தை அவர்களுக்குப் பிரசங்கித்ததில், அநேகர் ஞானஸ்நானம் பெற்று, பக்தி சுறுசுறுப்புள்ள சபையாராயிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு இந்த நிருபத்தை எழுதும்படியான முகாந்தரமேதென்றால், அவர்களிடத்தில் இரண்டு வகைப் பதிதர்கள் பிரவேசித் திருந்தார்கள். அந்தப் பதிதர்களில் சிலர், சேசநாதரல்ல, சம்மனசுக்களே நம்முடைய இரட்சணியத்துக்குக் காரணமென்றும், வேறு சிலர் : சுவிசேஷத்தோடுகூடப் பழைய ஏற்பாட்டின் முறைமைகளையும் அநுசரிக்க வேண்டுமென்றும் போதித்தார்கள். அர்ச். சின்னப்பர் இந்த இரண்டுவகைப் பதிதர்களையும் மறுத்து, அந்தக் கிறீஸ்தவர்கள் அநுசரிக்க வேண்டிய பிரதான முறைமைகளை அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறார். அவர் உரோமாபுரியில் விலங்கிலே கிடக்கிறபோது கர்த்தர் அவதாரம் 62-ம் வருடத்தில் எழுதிய இந்த நிருபம் எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபத்தைப் போல் மிகவும் உயர்ந்த கருத்துகள் நிறைந்ததாம்.

தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதிய முதல் நிருபம் (கி.பி.52)

தெசலோனிக்கே நகரமானது மக்கேதோனியா நாட்டின் பிரதான பட்டணமாம். அர்ச். சின்னப்பர் அந்த பட்டணத்தாருக்குச் சத்திய வேதத்தைப் போதித்தது எப்படியென்று அப்.நடபடி.17-ம் அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர் அத்தேன் பட்டணத்திலிருக்கும் போது அந்தச் சபையாருக்குப் பல உபத்திரவங்களுண்டானதால், அவர்களைத் தேற்றவும், அவர்கள் விசுவாசம் உறுதியாயிருக்கிறதோவென்று விசாரித்தறியவும், தீமோத்தேயு என்பவரை அனுப்பினார். இவர் போய் அவர்களுடைய உறுதியான விசுவாச நிலைமையை அறிந்து சந்தோஷத்தோடு கொரிந்து நகரத்திற்கு அர்ச். சின்னப்பரிடத்தில் திரும்பி வந்து சேர்ந்தார். அந்த சமயத்தில் அர்ச். சின்னப்பர் கர்த்தாவதாரத்தின் 52-ம் ஆண்டில் இந்த நிருபத்தைத் தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதினார். முதல் அதிகாரத்தில் அவர்களுடைய விசுவாசத்தையும்

துன்பங்களில் பொறுமையையும் பற்றிக் கொண்டாடுகிறார். 2-ம் அதிகாரத்தில் அவர்கள் பற்றிக்கொண்ட விசுவாசத்தில் உறுதியாயிருக்கப் புத்திசொல்லித் தாம் அவர்களுக்குச் சுவிசேஷத்தைப் போதித்த தன்மையை அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறார். 3-ம் அதிகாரத்தில் அவர்கள் செய்தியை அறிய வேண்டுமென்கிற ஆசையினால் தாம் அவர்களிடத்தில் தீமோத்தேயுவை அனுப்பினதையும், அவர் திரும்பிவந்து சொன்ன நல்ல செய்திகளையும் பற்றிச் சர்வேசுரனுக்கு ஸ்தோத்திரம் சொல்லி, அவர்களுக்காகச் சர்வேசுரனை வேண்டிக்கொள்ளுகிறதாகத் தெரிவித்தார். 4-ம் அதிகாரத்தில் உத்தானத்தின் நம்பிக்கையினால் கற்பு முதலான புண்ணியங்களை அநுசரிக்கவும், 5-ம் அதிகாரத்தில் நடுத்தீர்வையின் பயத்தினால் எப்போதும் எச்சரிக்கையோடு நற்கிரியைகளினால் அதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கவும் வேண்டுமென்று புத்திசொல்லுகிறார்.

தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதிய 2-ம் நிருபம் (கி.பி.53)

முந்தின நிருபத்தை எழுதி ஏறக்குறைய ஒரு வருடம் ஆனபின் அர்ச். சின்னப்பர் இந்த நிருபத்தை எழுதினார். இதற்கு முகாந்தரம் ஏதெனில், நடுத்தீர்க்கிற நாளைக்குறித்து முந்தின நிருபத்தில் அவர் சொன்னவைகளினிமித்தம் நடுத்தீர்க்கிற நாள் கிட்டிவந்திருக்கிறதென்று அவர்கள் எண்ணி, மிகவும் கலங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தத் தவறான எண்ணத்தைத் திருத்துவதற்கு விசேஷமாய் இந்த நிருபத்தை எழுதினதாகத் தோன்றுகிறது. ஆகையால் இந்த நிருபத்தின் 2-ம் அதிகாரம் முழுவதிலும் அதன்பேரில் விசேஷமாய் பேசித் தெளிவித்து, 3-ம் அதிகாரத்திலே வேறே சில புத்திகளையுஞ் சொல்லி நிருபத்தை முடிக்கிறார்.

தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய முதல் நிருபம் (கி.பி.64)

தீமோத்தேயு என்பவர் லிக்கவோனியா தேசத்தின் பட்டணமாகிய லீஸ்திரா நகரத்தில் பிறந்தவர். இவர் தகப்பன் அஞ்ஞானி; தாய் விசுவாசியான ஓர் யூத ஸ்திரீ. இவர் சத்திய வேதத்திலே வளர்ந்து இலெளகீக சாஸ்திரங்களையும், ஞான சாஸ்திரங்களையும் நன்றாகப் படித்து அர்ச். சின்னப்பர் அந்தப் பட்டணத்தில் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க வந்தபோது அவருக்குச் சீடன் ஆனார்.

அதுமுதல் அவருக்கு அவர் மிகவும் பிரியமும் நம்பிக்கையும் உள்ளவராயிருந்தபடியால், அர்ச்சின்னப்பர் அவரைத் தமக்குப் பதிலாகச் சபைகளை விசாரிக்க அடிக்கடி அனுப்புவார். அன்றியும், அவரை எபேசு நகரத்துக்கு அதிமேற்றிராணியாராக ஏற்படுத்தினார். கர்த்தர் அவதாரத்தின் ஏறக்குறைய 64-ம் வருடத்தில் மக்கேதோனியாவிலிருந்து இந்த நிருபத்தை அவருக்கு எழுதினார். மேற்றிராணிமார்களுக்கும் குருக்களுக்கும் உள்ள கடமைகளை மிகவும் சிறந்த மேரையாய் இதில் போதிக்கிறார்.

தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய 2-ம் நிருபம் (கி.பி.66)

அர்ச். சின்னப்பர் கர்த்தர் அவதாரத்தின் 66-ம் வருடத்தில் உரோமாபுரியில் விலங்கிலே கிடக்கிறபோது, இந்த நிருபத்தை எழுதினார். அவர் எழுதின நிருபங்களில் இது கடைசியான நிருபமென்று காணப்படுகிறது. இந்த நிருபத்தின் பொருள் முந்தின நிருபத்தைப்போல மேற்றிராணிமார்களுக்கு உண்டான கடமைகளைக் காண்பித்து அவைகளை உண்மையாய் நிறைவேற்றும்படிக்குப் புத்திச் சொல்லுகிறார்.

தீத்துவுக்கு எழுதிய நிருபம் (கி.பி.62)

அர்ச். சின்னப்பர் கிரேத்தா என்கிற தீவிலே சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்த பிறகு தாம் அதிலே ஸ்தாபித்த திருச்சபைக்குத் தம்முடைய சீடனாகிய தீத்து என்பவரை மேற்றிராணியாராக ஏற்படுத்தி வைத்தார். அவர் அந்தப் பட்டணத்தில் அநுசரிக்க வேண்டிய பிரதான காரியங்களை அவருக்குத் தெரிவிக்கிறதற்குக் கர்த்தர் அவதாரமான 61-ம் ஆண்டில் மக்கேதோனியாவிலிருந்து இந்த நிருபத்தை எழுதினார். இதிலுள்ள பொருளைப் பார்த்தால், அவர் தீமோத்தேயு என்பவருக்கு எழுதிய இரு நிருபங்களின் சுருக்கம் போலிருக்கிறது.

பிலமோனுக்கு எழுதிய நிருபம் (கி.பி.62)

விரிஜியா நாட்டின் பட்டணமாகிய பொலோசா என்னும் நகரத்திலிருந்த பிலமோன் என்பவர் நல்ல கிறீஸ்தவனும் ஓர் பிரபுமாயிருந்தார். அவரிடத்தில் அடிமையும் அஞ்ஞானியுமாயிருந்த ஒநேசிமூ என்பவன் சில பொருட்களைத் திருடிக்கொண்டு உரோமாபுரிக்கு ஓடிப்போயிருக்கையில், அங்கே முதல் சில

விசை சிறையில் அடைப்பட்டிருந்த அர்ச். சின்னப்பர் அவனுக்குப் புத்தியும் ஞானோபதேசமுஞ் சொல்லி ஞானஸ்நானம் கொடுத்து கர்த்தர் அவதாரமான 62-ம் வருடத்தில் அவனை இந்த நிருபத்தோடே தன் எஜமானிடத்தில் அனுப்பினார். அந்த எஜமான் அவனை ஏற்றுக்கொள்ளும்படியாக அவனுக்கு வெகு திறமையோடு நியாயங்களைச் சொல்லிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறார். இதில் ஞானோபதேசத்திற்குரிய பொருள் ஒன்றுமில்லாதபோதிலும், பிறர் சிநேகத்துக்குரிய உத்தம மாதிரிகை அடங்கியிருக்கிறது. இந்த ஓநேசிமு அதுமுதற்கொண்டு நல்ல கிறீஸ்தவனாய் நடந்ததுந் தவிர எபேசு நகரத்தில் தீமோத்தேயுவுக்குப் பிறகு மேற்றிராணியாராகி, உரோமாபுரியில் திராஜா என்கிற இராயன் நாளிலே வேதசாட்சியானார்.

எபிரேயருக்கு எழுதிய நிருபம் (கி.பி.60)

அர்ச். சின்னப்பர் உரோமாபுரியில் முதல்முறை சிறையிலிருக்கும் போது கர்த்தர் அவதாரமான ஏறக்குறைய 60-ம் வருடத்தில் இந்த நிருபத்தை யூதேயா தேசத்திலுள்ள புதுக்கிறீஸ்தவர்களான யூதர்களுக்கு எழுதினார். அவர்கள் மோயீசன் பிரமாணத்தை முழுவதும் விட்டுவிட்டுச் சுவசேஷத்தில் அதிகமதிகமாய் உறுதிப்படும்படிக்கு மோயீசனிலும் பழைய ஏற்பாட்டின் ஆசாரியரிலும் சேசு கிறீஸ்துநாதர் மிகவும் மேன்மைப்பட்டவர் என்றும், பழைய ஏற்பாட்டின் பலிகளிலும் புதிய ஏற்பாட்டின் பலியானது மிகவும் உத்தமமானது என்றும், அநேக நியாயங்களினால் காட்டினபிறகு, நன்னடத்தைக்குரிய பற்பல புத்திமதிகளைச் சொல்லி நிருபத்தை முடிக்கிறார். இந்த நிருபம் அர்ச். சின்னப்பர் எழுதின நிருபங்களுக்குள்ளே வரிசை முறையில் கடைசியானதாகிலும், போதக விஷயத்தில் முந்தினதென்றும் சொல்லத்தகும்.